

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Выходца южні тидаєнь. — Предплата на рок 60 днів., на пол рока 30 днів. За Америку и други краї 2 долари рочин.

Предплату и виши писма до Редакції и Управи треба посыпать на адресу: «Руски Новини» Пишкоревци (Югославия).

Страдане руского народу.

Веськи словенски новини «Домобіль» по виходца у Йубляни, принесли красну статю, у котрій кратко, але ясно описали чежку судьбу нашого народа. «Домобіль» пише:

«Медні словенським народам, котрим шлєтовна војна не принесла щебоди, нахадза ще тих Українці або Русини. Вони по своїм думанью и чувствованію припадаю більшій западній як постомії Европы. Вуски, язик Словенец рокуми легчайне, як на приклад польськи лібо чески. По шлєтовій војни припадли Русини под Чехословашку, Польську и Румунську, а найвсієй под большевицьку Руську, дзе их єст веци як 30 міліони. Голем дакує по людски владаю над Русинами Чехи (на Гориці), але Поляки на жаль Русинох барз прискию и прегаюю, а то ані не по славянски аї по християнски. А найгорше мучите у Русії. Большевицка влада у Москви, котра дава свободу Жидом и Немцом, сце Українціх унічтожиц национально и газдовски. Наїбаржей мерика московськи боящетиці українского народа-земледіїца, котри є темель руско-українскому народу, бо од 100 Русинох Українціх 85 су нарости.

У остатніх роках витнели большевики на Сибирь коло 200.000 найлепших українських земледіїц, а велико тисячи одотнані на жимни сивер рубац леси. Безчислене множество українських каламух дали большевики заціліть. А проци фістадому, українському народу, вонда большевики политику гладу, да Українціх зос гладом унічтожа. Побрати українским земледіїцом щинко зарно и так цоти краї муша умерац од гладу.

На ипак: хто дзвинул руку на помоц українско народа? — Вшадзи цихо. Цихо су и тоти, котри при каждой народи крича о сіравні, будущі спаравицтва.

Веци як 40 міліони словенських братох Українціх церкви у рижних деревах вски лібо мениці народіц газдовски а і тілесни муки. А найжалосніше то, же Українціх унічтожуко и мучаче Германия лібо Романи, але баш «браца» Славянин: Русове, Поляки, Чехи... Докля так будзе?... вита ще на концу словенски часопис. А ми отвітуєме: Дотля, док будзе у руским народес влада звода, док руска жес будзе роданц ко-яких багажашох, котри ще и у гарсточки

Русинох у Югославії үсилую направиц роздор, зводу и борбу, бо им криво, же уж 16 роки по војни Русици у Югославії так крашне, у сюеї рускей Привити, напредовали. Батогаше вишевіцкай барви и шерсти були више гробаре щебоди руского народа, прето дайме, да и нашо домашні батогаше не запрепасна нам и тото мало народного добра, змес дотерац приобрели.

Чувайме народну злогу и единиц у нашим народно-просвітнім змаганію, бо пощіпани, подзелени фризко неславно препаднеме.

Шицким вирним крижевской епархії на знане и ровнане.

СВ. ОТЕЦ РОЗЦИРЕЛ ІОВІЛЕЙНИ ОДПУСТ НА ІДАЛІ НІВЕТ.

Од Весільї Нови 1933. до Томиреї извесні 1934. року словенци щави юбілейски рок-памятку (900-рочніці муки и шмера Господа Ісуса Христа, откликавши роду людского, установення св. Церкви, установення пресб. Євхаристії, воскресення и Вознесення на небо Господа Ісуса Христа.

Веськи юбілейни одпуст у прошлым року моти посвітиці ліж тоги вири, котри у Риму окончено приписані условия, а поза Римом моти то посвітиці ліж дез-котри особи. Тераз св. Отец дні 2. априла 1934. видав Конституцію, у котрій предлужел време юбілейного одпусту на цави рок од Весільї Нови 1934. до Весільї Нови 1935. року и прегланеш условия, под котрими кажди вири може посвітиці тельо раз юбілейски одпуст, єсли раз ви-полніт тоги условия. Надалі тот одпуст кажди вири може жертвою и за сбо-ти покойних исто тельо раз, кельо раз ви-полніт одредзени условия. Тоти условия спідгібіи:

а) треба нацибіц одредзены церкви и у них ще по моділі одредзены молитви по намирено св. Отца;

б) треба, ще тельо раз ви-сповідац и принасдац. Кельо, раз, зас окончено юбі-лейски молитви у церквях.

За Крижевской епархије одредзуем як спідує:

1.) У Крижевцах маю бирни нацибіц по шейсц раз катедральну церкву и шейсц раз римокатоліцкую церкву св. Анни;

2.) У Загребу маю бирни нацибіц нашу церкву св. Кирила и Методия шейсц раз и шейсц раз віану римокатоліцкую парохиянну, або манастирскую церкву, котра ім найблізша. Св. причасці маю прияц у нашій церкви.

3.) У шицких других парохійах, где есть лем єдна наша парохиянна церква, маю бирни нацибіц тогу церкву 12 раз и у ней філоділіц одредзены молитви по намирено св. Оца.

Дзе есть у парохії ہапела, у котрій ще трима пресб. Євхаристія тог лем тераз, док ще окончено юбілейска побожності, там можу вири зробиц посвіщення шейсц раз у царохійшої церкви, а шейсц раз у ہапелі. Так на пр. у Крестуре.

Исто таїк у містах, где есть и римокатоліцка парохия, можу вири робиц по шейсц посвіщення у нашій парохиянній церкви, а шейсц у римокатоліцкій парохійній церкви, або шиці, ліванац у нашій церкви.

ІІ. МОЛИТВИ ШРЕДНІСАНИ ЗА ЮВІЛЕЙНИ ОДПУСТ:

а) пред олтарем, на котрим ще находитъ ѹквот зас пресб. Євхаристію, треба ви-ложиць 6 раз: «Отче наш», 6 раз «Богоро-

діє «Дібо» і в похві «Слава Опіу», по нахиленю сб. Отче: за мир, підбоду бозбінене сб. Церкви; за мир и злагоду межахи шицьких народами, за усних у днісній роботі и за одною в бирі шицьких християнок. Крім того жада сб. Отца да є остаті: «Отче наш», «Богородице Дібо» и «Слава Опіу» модлі на памирені, да Господь Бог розбіс роботу безбожників у Русі, Україні и во других странах ішета.

6) Пред сб. хріком на оттару або на Іконостасу треба вимодліць 3 раз «Вирук» и на конці додаць трираз: «Кресту Твоєму покланяємся, Владико, і сягайс Воскресеніс Твоє славим».

6) Пред образом пресв. Богородиці на Іконостасу треба вимодліць на чесні селем жалоби Матері Божії 7 раз «Богородице Дібо» и на конці приєддаць 3 раз «Пресвята Богородище, спаси нас».

7) На конці пред лівниці оттаром | клади до окремої посуди и зос параду рути до рики Нілу. Млані виніжали зос бровову ключку през пох Худобійним одрубали главу, виніжали мозок и вец взяли главу притягли ту челеу.

Тот молитви треба при кожним посіченю вимодліць. Кед, чибек вимодліць тоді молитви, може висл зос церкви, обицяючи церкви и заш ще брачни до церкви, па заміні вимодліць исти молитви. И зос тим би скончал друге посічене. Може таї и по третій раз зробити и таї єдного дня скончані три посічення у едній церкви. Истого дня або таї на юті днем други посічення скончані в церкви, як скорей одредзено. И кед скончані їх посічені, теди виполнює то, що Церква жада за юбилейски посічення. Сб. споведз и приєзди най скончані по скончаню посіченью.

(Конец будзе).

† Дионизий,
бенедикт.

Медицина у старим Египту.

То обще позната ствар, же старий Египет ище пред Ісусом Христом мал бара високу просвіту. Стари Египтяни виперевовані велью у шицьких та и у медицині, о которой зам захабели вистки стари греческих писателя истории Геродот и Діодор. (Геродот жив коло 485—425 року пред Христом, вон описав у хіджах цалу кану теди познату жем и єй жителюх. Діодор жив за владана римського цара Августа и написав вон историю имена то 60-го рока по Хр.) Велью мож цознай о египетській медицині зос преучовані египетських мумійох. (Мумія то мертві цело чоловека осигуряне од розкладання).

Геродот трима Египет за пайдравши край, котри вон упознал и приповеда, же там було велью дохторох: Един лічачи очи, други главу, треті губи, четверти брух и т. д. У Египту бул обичай, же хорих виношими на драгу и хажди, кто коло хорого прекодзел давал му своєю поради, як може відздравиц.

Други греческих писателя приповедаю, же у Египту були святы кийкай, за котри погано:

ски Египтяне верели, же их написал сам бот науки Тоот, ябо гречески Гермес, прето ще тоді кирикі відвали «терметичні». Медицина кніжками було даскельо, у котрих була списана медичинська наука. Кед дохтор лічач воних сяяних кийкіх, не було виновати тає хорого не лічач, але кед би лічач по своїм знаню и искусству, теди бул у случаю пімерци хорого, строго керани дакеди и пімери.

Бальзамовані мертвих. Мумії.

У Египту єсть велью мумії, котри ще до цення добре зачували. То наслідок старого обичаю Египтянох, да бальзамую мертві цело, да вони осудю днуго цашн и да не зогнію.

Зпочатку бальзамовали лам цела уміртих египетських царів, фараонів, котрих тримали за потомкох боток к прето безсмертних. Але у III століттю пред Христом бальзамовали цела и обичнях, розуми ще, богатіших людоах.

Бальзамовані робили так:

Розпарали мертвому брух и винили утробу, хотру добре вичисели и бальзамірили окре- | ми и лебо ю навад кладли до бруха, лебо

кладли до окремої посуди и зос параду рути до рики Нілу. Млані виніжали зос бровову ключку през пох Худобійним одрубали главу, виніжали мозок и вец взяли главу притягли ту челеу.

Мертві цело уживали зос пальмовим віном, до бруха кладли реади, писок рижан пахнани сварі и вец замінили. Потім цело сушели и солили. То було найважнейше. Зато мали окрему соль, що че и непка у Єгипту находити. Замочене у тій солі цело осідало 30 до 70 дні.

Кед цело в тій купелі виняли, добре вичисціли, намасціли то зос разгопену туму и окрутили до реадок. До бруха кладли амулети, то вінчи рижан стварі, котри людае вони зос собу и віра, же их вони чуваю од ала. Так и мерзтого мали тоді амулети чуваю од алих духах. Готову уж мумію кладли до красновироблених ладок и чуяли у муріваних гробах.

Найважнейше при бальзамірані тоді спільне, бо соль прейде целе и чува да не гійк. Познайші почали думат, же то бальзам. найкращі цело чува в таї постаза бенеди. бальзамовані.

(Конец будзе).

ШИРОМ ШВЕТА

Жительство у Мадирской паді.

Жительство Мадирской почало ще зменшовані — так винявл шеф державного статистичного уряду у Будапешті Ір. Кнез. Дасци ще родзя вже менів. Бо 1907. року на 1000 мадирянинів було році 217 дасци, а 1930. року тає 138·18%, фамелії у Мадирской не маю аїї єдного дасціка. Так ето за Француза приходиц и Мадирска и бот ще за свою будутькось, бо почина вимерац, а пре погубивши ясвота у фамелійох.

И нешка од кед сом стянул кадж ще обрацім віщацін шильдіхе. А жена Чуті. Знає, же сом не добре надумал... Преходзял ѿм рано коло нього и кед сом вине тогу гайду — уф — як бочкора, віпляху, привол сом до тогу спозиції. І піт случай видави коруна шильдіху. Забіц ще, ябо дасцо себе зробни, нема-шілебоди-и таї же с — да вони же, аж дасци чувствуют, же сом преніжти чи цо. Кажда жінка ганчує: уф-уф-уф! Одрижял з пред себе погар и зевіял ще до венчанка що остало у погаре од цеїк ніва... Так почутіи пахус, я веї лунул по столу а песту: «Хом би ще я хлібив? Ідже ділму, всікнені шекеру та го ва філати поціпам...»

Дон сом знає, же то ніч в того не буде спак сом то почал благац.

— Дає ти видал нови канабель придав? Пойдзем и я з тобу та го опатрим. Може ще да тому ще помочи?

— Прайдаєш? — аж радостне скрижал вон.

— Чом не? Радей думи. Знає, мої ци жена ма цалу кіджку п тих шильдіхах.

По малючки, бенідузющи ще вже розко о «спозиціях», «вспомінках», «дезенерисанію расі», исторії шильдіхах и ине о велих воячах, вошли аже до його хижі. Дома пікети. Канабель у предкій хижі. Намесцена як треба, як и заглавки, на, нім, Підягель мунел дзвінкую плахту, да ми укаже шильдіху.

— Но, видави якое то стражне,

М. Ковач:

Шпляха.

— Цілідаху? — розшагнем є и тераз ще жоднайне укаторим на указане место.

— Наїсце шильдіх! Тото замасцінік наїце піпліха думам у себе, а на глас гварим:

— Но за тото ще не требало тельо гівіца и верестовиц! На то мала шпляхочка. Жінчуків з бенізюк та...

— Не ківайши ти же то як добра гарець тога «шпляхочка». Піложикуте, зчарюте, як сме, страх. Я таке не сцем!

— Црооо? Як гварник? А мійо саср дін?

— Най буаве и даснєц сари, я не сцем в хвіт! Обрацела же и вонила. Лупляє відів, душли аругти, лупляє канурка. До сунідди поїла. Врачим ще ту канайлю. Закукуєм ине рази. Патрим шпляху. Намесцінік-ркуніри и зам інзірим, Бред очми, як да ми роцін, аже вешина, вже зекана... Велика бридка шпляха. Почал мі ланац гіві.

Видави де загради... врачим ще. Пішамац мі не да міра ідзем коло преклятого ханабеди, и думам у себе: «Акі не поватрим на п'яго». Кед вони саме мі ще око украдло. Закукуєм: Велика шпляха, мало не як два діжані... У жне крело! Просієти майстрою! Таки вони ствари придаваю до руків. Спревадзо,

ісламу поштсніх людох. А чекай! Такий до- станеш го назад. Вітал сом калап и упупол зме до суніда — по хоч. Най го вже назад. Драгом мі пришло як розум, же майстер бул гварел, як отатрим по хиба. Я магарец, она- трац и хивал а главу: Добре, добре!... Красне, ... и що я якак, цо сон, там, яще при- ведаць... А тераз да-йи-то ще-ще назад? Як же будзем у його очах випатрац? Пове, же сом опалю. Так арестол вечар, а я не пошой до суніда ли кіпч. Полягали зме. Ант зме ще не озвали един гу другому. Швастю уж зарво

було загашене, а міс сон іяк на очі! «Ето що може жена; + грих у обясну спрівни- та та — думам себе и ставам на ноги. від-

їм лампу, а у себе думам: Сраз патрим идзе раз при ламли, та кед є яселька вецинай аза жена, цо ей...» Піопатрим точно... Придаем

ту канабело, аж дасціка якінік страх у міс: Нагікм ще и-віж-да сом айойчал: Уфф... та вешина в як три діжані. Замасцінік зос зей- тином чи вязіміжку, чи в чим, не знам, але страшно бридке...»

Жінка обрацена гу муру, дуаре.

— Думам, оуда же ще сама одшагацира.

— Чай будз, бо ще и сам гітвам... Ейтакік майстрэве.

— Гей можевіг му терац, да чи не повему

Лагнул сон. Да рана мі пред очми тан- цовали мали и величкі окружні и конічні шильдіхі...»

Конгрес руских учительох на Горнци.

В Ужгороду бул 27. мая в недаслю вельки конгрес руских учительох. Присутство було 1200 учительох і профессорах іменині востаней Поткарпавской Руси. Велька велмиша руских учительох из Горнци трама юе народного, руско-українскаго напраму, а лем же число иаде ироци хароту и трама юе московско-православнаго напряму, слично як нашо „батогаше“. Тоги на тим конгресу не були. Истого дні бул у Ужгороду и перши же кески конгрес. У красних кохах през уліци Ужгорода вижло учасці 4000 руских женох прибрах у шумных пародніх шматках. — Русы народна свідомість рошна на Подкари. Русы дали на вельку жалосць „батогаше“, котрим народ обрашет хрибет, баштк и у нас.

Габсбурги ще врацаю до Австрої.

По препасци габсбургской монархії мушевли цінки члені царскій фамелії виселіц зас Австрої. Тераз австрійска влада дала дозволу бувшому надвайводи Евгену Габсбургу да ще враци нарад. Вон тих дніх привод до Бечу, дас го до доскала австрійскаго миністер вайни и множество народа. Надвайвода Евген наливал председника австрійской республики Міхаса у председника влади канцлера Долфуса. Да хоті дума, як то початок вриця Габсбургох на австрійски престол.

Фабрики оружия робя дзень и ноц.

Як пишу поэзии, англійскі фабрики оружия робя навресто дзень и ноц, бо достали вельки наручки. Так исто робя в полну пару и фабрики вовных аэропланох. Раулиш, же тоги фабрики робя оружие не лем за Альянсо але и за други державы. А у Женеви на конференції розоружжия вон юе вадка та вадка.

Велька суша у Амерыкі и Канады.

У Сівернай Амерыкі и у Канады влади юще велька суша. За шкви на польох цалком превадли и жита буде бара мало. Американска влада уж одредзела милиарду долари звітом пострадалим земледілцом-фармерам.

— Патрік але ище піч не видзім.

— Як не? Унагрише лавіце.

— Непримінны же юе видзім, юе бім треба да вядзім, я упір а пальцом за земліким други бок.

— Тото?

— Та не... Падзе таці, я зон жа указал з пальцом.

— Там дзе указал, кед сом не добре упірел панце сом обачел да хус замаслоне, та гварим:

— Ша пре таку мазу шпляхочку, не требало на шмерц думац.

— Якак? Не требало на шмерц?

— Дабоме же не. Ша то таке мале лево юе видзім.

— Лево юе видзім? Мале?

— Бяло, же мале!

Вон патріз зачудоўшы на жы. Зогніл юе над канабель, веци юе віпросцел становіл да хус цалій, закрыціл главу та патри, патри а веци юе радосні аж скричтал.

— Навесце же з меншы. Такой-мале. А также мы юе вельке видзело... Ахей, приятель, же юе прето из хребта гівац — юе то таке мале. А я себе знати и думал, же юе то мы лем мало привідзім...

Я юе ёднітага. Сітуація юе премежела. Стретнул сом юе на гіваку а юго чано. Гіваку

Одплатае дзуства Америки

то ютальнічесцы плюдиніх державох. Так юе вижвол президент Рузвельт. Гіваку юне, же Америка буде мац обаир а тима державамі, котры вижволю, на юе пайвеці троша юе ценож. Но ют державы, котры пайвеці троша на оружані, па юни дзеяла и зонки верплажі, я дзуства ис одплатаю.

Немецка од І. има не плаці.

Пишу немецкі поэзии, же на 1. юла престана Немецка імперія каматкі от своіх дзуствах прето, бо исма ценож. А за оружані пешажі юе віле вайбу!

У Польскай

були в недаслю 27. мая обчынски віблранку у варошах. Надигадала разумі юе віда. У Галичине варошке жительство у вельких польско-жидовісце, а Русінах не велько. Прето Жиды и Полякі достали віщаці у варошках одборох вікініну, а кашо лем по даскелью одбороікох. Полякі направілі такі изборні закон, котры юни вівадон Мунса мац вікініну. Забули юни, же на прыклад пред войну мади вони у польским велькім варошу Піаніко, котры бул под Пруску, лем юного одбороіка, а ішак тот варош оста польски и пешка в у польской державі. Так и у Галичине дармо шадаю Полякі у варошах, кед в цалі край чисто руски.

Битка у греческім парламенту.

На засіданію греческого парламента пазвал шеф аграрнай сіркі Папандіяло міністра войскі генерала Котділіса, же в істотік і же цікаві. На то ѿден прыгана Конділіса вдерез то так, же тот спаднул. У знак протеста цалі опозиція схабіла парламент.

Глинка за Словакох.

У чехословакім парламенту пазвал юе славацкі прещник о. Глинка, чом у польску чехословакікого жительства по паведзеню, кельо юст Словакох, але су Чехи и Словаки польсіякі велько и жараховіні, котрых юст 9 мил. 700.000. Глинка піта, да юе установі, кельо ютим часу юст Словакох, а кельо Чехох.

ходзела од супіда. Скорей тк сом юе мотполавін чуба юго глас сквозі жойкого хрибта.

— Жеко, на сцем весяй яні слова о тым вінабелью. Шыяха така мала, же юе ледко видзім... Направіні ту таку гарму, як ікура кед лайло зінеше. Кед бім слухае твойо коткодикане думал бім, же хіжа гора, а кед юе забілікін сіні, а то лем вайцо... Это и прыгель гвари так як я, а я озда не такі ма-тарецца юе видзім, по велькія по жалія шплахі.

(Конец).

Чловек и дружтво.

І. Чежко самотніку.

Найпершіе зам віпраповедам едну прытчу. У юдескі старій державі поймел юе якіш чловек, котры думал же в пророк. Вон пазвал од варошу до варошу, од віялалу до віялалу и віпадак прытповедал туту пауку:

„Браца! Глашакі вам нову бешеду, котру мы сам Бог до душі утихнул. Глашакі вам бешеду, котра вам іншыше снасіене и раіт на жеміні.

Відзіце, тераз віт нащешлік людзі. Жалуеці але на чэжкі жытво и худобетво. Дзень и ноц мушыце юе трапізі, па зоні заробіні лево тельцо, да може по хлобіні жыц.

А зізаче вія, одволь походзілікі тута

Батогашка роштовина.

Чи юе мішык родзя, чи коца? — Прывіши мік до рукіх батогашкі поэзии „Зоря“. Пречитав сом и повед: эні пес з маслом би не вешил ют там піні. Ето вім даскелью тей мудросці:

Милутин Губін, редактор іншакі лікар у „Крашэнкасі“ пішав статю под насловом: „Трэслі ще гора родзя юе міш“. Ми то тераз віше учели, же юе лем тадзе родзя а міші же юе коца. А тераз юто пренаўшу юе (пядаль у медыцине), же юе міші родзя, а людас коца. — Думам себе и круцик зас главу: Ей, ей! Кед юе міші родзя и людзе коца, да веци снажаю нашо батогаше? Навесце батогашка проспіта!!!

Батогашка загадка. — У тим истым числу (5) читал сом и „чайновіа усилии и открыція у садоводстві“. Натрэл сом до бінакіх словарох и граматікох во то заправо „открыція“. Нідзе сом не могол наўсці. Але чыкаючи пейд раз вінавіл сом, же тераз у большівіцкій Русі квітів овоц у под шнігом, а іблоні юна плод велькі ягод переск. Ето то найновіше „открыція“. Лем на знам, чи би юе даскен батогашкі юсуднік лягнуц під таку іблоню.

Батогашка „Союз“. — На першым боку „Зорі“ стой, же батогаше маю якім „Союз“, а „Зоря“ же орган того Союза. Ми азаке, же нешкайша Русия юе воля „Союз соціалістичных рэспублікох“. Ха, ето чом юе волю батогашке Союз, — бо вони „Русове“ (у Батогу). Але знам, же комуны пишута так: СССР а то нашо браца. Русы-сіміграціи чытаю: Три срулі и ялек Рус“. Пітал сом их, як би вони веіт читали сам „Союз“ нашых батогашкох? Отповедзіл мі, же так исто лем без Руса. —

Яні Славяніскі.

Батогашох „надавіаю“. — У 5. ч. „Зорі“ обявіл Ніколаі ІІ Олеаров велькі вінаход, котры батко, буде маг телькі відліг на месарскіе ремісля. До тераз месаре надавівали туркі, колбасі и др., а од тераз буду надаві-

шо? Шыцко тога зло походзіл оталь, же ві не жыве кажды сам за себе. Кеды би кажды сам за себе жыл, не пущал бы даеци труд своіх рукіх в другіх, котры на то не маю яркія. Цо би хто заслужел, то би у йогіх рукіх остало.

А патріце, як вінака у даркіані и за же-мі. Ві прорэце жыв и познаве жыто. И тото жыто мушыце подзеліц з другімі, котры ані фралік апі не шали. Ві віношое копіону, да маче себе за шматы. Але кед од копіоні направіше юлатно, чи юе лем як зон цім облечаце? Чи заш юе приходзіа другі и забераю вінку жыку? Ві прынравіце скору, да напіравіце себе обув. Па кед тога скора готова, відзіце, же ві віношце лем віден парціелюх на ногах, а преостату скоту іхніх другі.

Ето оталь шыцко вінешніе, оталь біда и худобетво на жемі. Шыцко зме нешчышылік прето, бо жыне у дружтве з другімі.

Прето вім гварим и верице мі, же мож бенеца правдні:

Браца, убіткожі! мушыце жыют у дружтве! Розідаме юе кажды на свою страну ю робме кажды за себе. Дружтво нашай пайвікіи исправітель и кед тога исправігай ю будзе, будасме ішабодня и будасме жыц як у ріні!

Так гуторец тот чловек, котры думал же в природз, у каждомі вілісе и у каждомі парошу. Людас вініхічэ, да чую йогі слово.

зат и багатошах! Бо зам Николай пише: „надавали нас”! (за Ј. бику 5. числа „Зарі“). Питам лем, чи дахто зосе ясно и сіворою тути „надаваній” еси.

Часи ше меняю, а и ми в піма... Ч. 5 „Зарі“ привесло кельку новосці! Сотрудник „Руских Новинок“ у жнуару 1933. року в поштователі українства Микола Оларі, постал поштователі в чоборник „руського“ народу, и прекрасець ше на „Миколай Д. Оларів“. Даєдіа іваря же ми Словаки, а не Русини-Українці, як цо аже. Можебуд же клади квіти на права на рок надума постас Словак я буде ше волац Мікулаш Олеарік. Притекаме та увидиме!

Нови вакреbski митрополит.

Понеже загребски митрополит Др. Бауер уж стари и не може кончиши юніки своєї роботи, іменував ми св. Отек у споразуму з князю нараду помочника, по ще кола кандидатор и вон буде наслідник Дра Бауера. Тим помочником и наслідником постас Др. Альбізий Степан и ац млади священик зос Загребу (на 36 рока). Шініки Хорвати католики в ціла держава прияла того хмельованого зос вельким автодовіщством. Др. Степанік буд у вояни на фронти, вец буд у Італії застороняли як офиціер буд на солулском фронти и служил у нашій війсці до 1920. року. Походи вон зос побожній ієрархічній фамелії у Кріпичу блідоюшого Жумберку. Його родителі маю дасінціро хасци.

У процесії заклали отца и сина.

Нелькє алочкество трафело ше у ванале горенки при Башмуки за време процесії, док ше народ поділся за діджік. Душан Божік, котри баги винул зос гарешту, дес шедея пейці рока, ісподизвівши док ше народ ющю скочел на Станія Конрена и заміни го на месце, а також за тим заклали и його сина Васкрсія.

Дасін з юдовицами лем кивали з плашами, а інші му ипак верели. И тоти, цо верел, мали це го во словах його кауки. Вон научовали, же величину над гентима, котри гугорели, не то пророк, або юліані.

Ціла ше держава взнімала. Людас почали пригваряці юден другому. Суперд за сущіда, брат за брата, син за отца, римсько-імперія за землемісника, землемісець за іх головного члена почали патріція на свого пайвекіого інвітіліті. Настала буна, почала ше прелівація креа, а чловек котри себе тримал за пророка, гугорел, же то жертви, на которых вирошне рай на жемі.

Шініко то вицігел сраль тей держави, вітри були баги мудри и благи чловек. Вон мого були силом надавниці, але жалювали своїх державлюх. Не сціг да ше винесли вон зведеяним людізма, оле єдного дня дал вілапіць того „пророка“ и ореда то на суд.

„Як будземе того бувтовийка суванц? — питали ше суджийне краля. — Вон виновати, же толі людас у буїк погинути. Вон виновати, же не алоцє по наших вазах и варах сієв ту другому візакою як жиар проци жибуру. Ми зме за то, да ше тот чловек ложкаре півернути и да му ше глава одрубе.

Мароц вінцев збойника и сціг го забив, але го жаньаре однажи. Зловінц виявил, же забив Станія Конрена и його сина прето, бо пріх вон неймовіти шедася пейц рока у пеміці. Терка км не зумів, а зробив то баж у процесії, бо му таїк було підгодініше. — Також цо поробиц може какше ім жаік у людской скорі.

Ляд у Савинській доліні.

У вінчагей Савинській доліні у Словенії, десь тає сади наївецей хмель, бул тих дньох велики ляд, котри направив чюди на 20 мільйони. Найвецей пострадал баги хмель, котри відглавни приход парагтох у Савинській доліні.

Осудаєши терористи.

У Белграду ше завершил процес проци Івана Бараковича, Церничного и других членів тайней організації хорватських емігрантох „Усташ“, котри зос Мадірські и Італії роба проци інцей держави. Оптухені були послані зос Австрії з бомбами, да напада у нас атентати. Осудасиці су: Баракович на 15 роках гарешту, Цернички на 10 роках, Церновски на три рока, а Осіф Катунич, котри сівок, на деннівну пеміншу.

Вибранец зе автобус.

Автобус, котри вожев соколах зос слету у Беловару, нікравец зе на дряже и спаднуло від тлібокей доліні. Од 39 осібах, котри були у автобусу, 12 чужко ракости. Шофер, котри як виннік бул виновати за тое преще, таїк сівок и обешел ше.

Афера зос Райковича.

Ми явили о самоубийству директора тадіянського дружества за осікіране „Асекураці-Іспе Джемерале“ Райковича. З початку не думало, же іпс вон забіль, бо мал оплатиць, але все ще з його писмох виявело, же вон проповірел у каси дружества коло 100 мільйонів динари. З цім видно „робили“ београдски тарговиці Джордане Петрович, Якоби Маллер и Генсон Мацієт. Шініки вони заварти и придушили суд.

Ваніти

по обіднім діджік, котри у остатіх дньох облизо падал у шинках крайюх Югославії.

Дасін з юдовицами лем кивали з плашами, а інші му ипак верели. И тоти, цо верел, мали це го во словах його кауки. Вон научовали, же величину над гентима, котри гугорели, не то пророк, або юліані.

Іх! — одповід благи владар. — Осудаєши інші му ипак верели. И тоти, цо верел, мали це го во словах його кауки. Вон научовали, же величину над гентима, котри гугорели, не то пророк, або юліані.

Іх! — одповід благи владар. — Осудаєши інші му ипак верели. И тоти, цо верел, мали це го во словах його кауки. Вон научовали, же величину над гентима, котри гугорели, не то пророк, або юліані.

Осуда була виличена. Члопіка котри себе тримал за пророка, одведли на толу осамену и отраїзну країлову жем. Цело його було зоціє, а інші мошевиша воня. Вон бул прещівчани, же сісім сімтником животом доказає, же його наука іншіце правдива.

(Далік будас).

слави, запішки на польох не впадаю поправили. Особено помог диждж кухурини цукровій репи и бетелій. На житу же у остатіх дньох уклада відда, котра година житу велько начинодиц.

Убийство мільйонера и його жени.

У бачачким ванале Вишніду нашли 6. мая рано забитого мільйонера банкера Мілутини Груича и його жену Любу. З каси однієї збойниці мільйон и пол динарж и ріжки златни предмети у вредності од пол мільйона. Сумка же, же тозі стрінки відтік вробили Чедомир и Стеви Груич, родина покоїного мільйонера.

Обешел ше од страху пред іншим.

У Любляні обешел ше студент Борис Жировник од страху, же спідвів на хержавини інститу. Пред шайса роки обешел ше Борисов бача, а іред три роки обешел ше други отцов брат адвокат.

Шмишни куцик.

У карчін.

Госц: Ви ми дали юкіну мацашку.
Келнер: То не може буц, бо вона уж найменій вісі рази була уграта.

Познати юдовски мільйардер барон Ротшильд достал з ядного худобного юдовського ваналчика поволанку, да приде там на вінє бивец, бо вец буде вічно жив. Кед же зачудовані мільйардер запитал, чом буде вічно жив, одноведлиж му:

Бо у нас по умар юще які єдні мільйонер.

Вон ще по шмелям.

— Мамо, вишка єден хілает спаднула до блати и шинки ще давеш в зного зімеляти, лем я не.

— Бара крамни, снагу, зос щудого непечеса не шме ще шмеля.

— Я ще, мамо, не пимял, бо то я сіза зул до блати.

Дасіко: Бачи чи іпс ви роцеля з ласіе?
Бачи: Ха-ха! Цо по? А чом ще та то пітви?

Дасіко: Бо отец уварел: „Его заши тот старі дуб до нас піде“.

Студент спаднула на інститу и телеграфира своїому братові: „Заш сом спаднул. Модім це приправи на то отца“. Брат му на то одновед: „Отец уж приправи, приправи ще и ти!

БРАЦА РУСИНИ!

Читайце и розшируйце
єдини наш народни часопис
„РУСКИ НОВИНИ“.

СТАРИ ДЛУЖНІЦІ ПОСИЛАЙЦЕ ПРЕДПЛАТУ!

думал. Фришко ще дразнил речта по варошу, же че Павло брацел и же вон постад Христов ученик. Приходили його стари приятеле и визиторыши ше, а вон цю толковали. И приходил еден даска, же даскельць його другох пришли ту цюму и гварели:

И мы верим у Христа, покреся час! —
Так поведала я Павлюша шестра.

Вешенець ще Павло, же ще можжи стадо Христово, разошліце и трудали не далей. Але були и цесарських. Його найцепці круг не сподівався приєднати Христову. А ту тому Фарнасія на цига нападали, розали го на даївником вири и народу. На бал ще Павло, же ще воши грожали, бо хто жде по правій драги и за кравчую шт борж, тот ще і чого по бой. Але болено го, же го вогали на даївником и же сдекали під нього як да в варожки.

И модлел ще Павло: Господи, дай ми мони, да можем тоги уздеди подністи.

У пустині.

Сіногор ляг гвардії Павлюша шестра: З Богом оставай, и ідаєм.

Шестра попатрела зачудовано на нього. Дає же ідаєш?

Ідаєм, шестро, до самоти, да вазберах сяли. Мой Господь воля ме на велике діло, а я іще не готови. Пойдем за прикладом пророків до пустині. Там у посту и молітви настерем моци.

И щошол. Ішов до Арабії, до пустельної скелі. У молітвою и посту преходзелі му там дні и ноћи. И верда прихлафдо на юго шестро таке, як пред Дамаском. Теравони шмело патрел Господу до ліца. И бешевдовад Павло зос Христом, радел ще в юзі. Вон апостол Христов, мушел сам од самого Господа дослід душевня и упути.

И модлел ще Павло: Господя, Господи, чи я юз достойни, да ідаєм глашака цею Твою? — Модлі ще и чека одніт. Але єдного дечара кед ще модлел, забільдо прозвате му швєло. И снадія Павло на коудака и пита ще:

Господи, що ю розкажеш?

И чус вон познати му глас: Павле апостоле мой, видз зос пустині и самоти и ідаєм, дає ще я тебе перши раз обявіл.

До Дамаску, Господя? . . .

Тадай, дає ще я тебе перши раз явіл, дає ти оціміш я веџ щи ошвиціків інвентару правди ірепатрел.

Ідаєм, Господя!

Швєло нестало, а Павло ще таїй зображен на драгу. Вжал до руків путничку пальці и пошол. Ідає и ісаця. Як да зе ідає а ногами, але як криціюх леси. Так жу легко.

(Далей будає).

Американским претплатніком.

Поволую ще предплатніци у Америці, да свою зарплату предплату уплача до конца місяця ю в а. Найлепше посыпа долари у щісму.

Хто до конца юна предплату за предплати роки не уплачі, тому зос 1. юлом представлює повинні посыпаць, а меня таких несвесних предплатнікох видрукуюме у юпиніх на вчини спомен.

Управа «Руских Новин».

За нашо дзеци

Як основані главни руски вароши Кисв.

Було то на Україні давно, пред 1500 роках. Була власна яр. На східці, там дзе тераз Московія, лежал ище вельки щіт і під, а на Україні над Дніпром жспенеми ще у їх леси и лівади, інівали штици и пробудзели ще хвири зос жимского сна. По лесах ходзети поваре. Їх нашо прадідове жині теды пайречей од ложа, пчолярства и од хованаць статку.

Там дзе пещка стой варжів Кисв, мац шицких руских варошох, були теды вельки леси без краю и коща.

Єдного апрышкого дня поїхали до тих лесах на лови троме браца з цисо-кою роду Кий, Щек и Хорів. З ціма була и їх одважна шестра Лебедь. У руках тримала новарскаго сокола. Пришли вони над рику Дніпро и поставаші.

Ладей не поїдзіме, бр троху рику із мож преслівац. — Понедалі одпочиваш. А Дніпро гучи, як да даю потасміе бешадуб. Потра браца, а ту насконко так красно и весело. А сестра Лебеді, гвари:

Чи видице яка тү красота? Чи не букар бы добиже да ми тү направіміе свой дом?

Прајду гваріш, шестро! — озвал їх брат Кий. Цюю стари родителів дасчне присташю, да тү дожило свой стань вік.

И я так думал — сінани ще еден за другим младши браца Щек и Хорів. А Кий гуторет як да сам за себе.

Ту пофришко постане вельки вароши и будзэ воні престолініа нашай жемі. Бо тово место лежи у шерці нашай жемі. Од востока и захада місок тадыи направіні добри драги, а од сівера на юг будзі ишо по Дніпру падац до Чарногорого моря. Будзесмо Дніпром вименювац скори, жинотині, мед и воск за пводні других крайох. И зос шицких странох швєта будзе приходзіц богатство до нашого краю.

Най тү будзэ наш дом и най постане вароши векши и лелкіи як сам Цариград — гвари Щек. А даме тому варошу меню найстаршого брата Кия — вароши Кіев.

А тата гора, на котрой стояме будзі ще вонац Щековиц, цо мену брата Щека. А гавта красна ріка, що ще вільва до Дніпра, най ще вона так як и наша шестра — Лебедь, — гвари Хорів.

Так и будзі — потвердзіц Кий. И такі тречі дзень звінади підрох и

почали будоўці вароши. Отгадзели го и монду утверджесці, да ще може браці ѿ непріятельскох и гварели; Тя варош Кіев.

И фришко Кіев напредовал, неоднукі постал націсце престолініа ѹ шерці цалей рускай жемі. И владали у нім славни руски князі-владаре: Рурик, Олег, Ігор, Ольга, Святослав, Владимиць Великі и Ярослав Мудри. Осемсто роки воюні у Кіеве вададали и примали посланікох и богати дары от других владарох.

И до нешкі Кіев не страдац свой краси и слави. Спада воні медын вайскі вароши швєта, бо живе у нім конопедені мільйон житељох.

Зос Божку помону постане Кіев заш престолініа штободней рускай державы.

О д р е д а к ц и ю.

Прешлого тижня «Руски Новини» не могли висц, бо друкарня була преобтерхована в роботу и не могла их на време видруковац, котрый гвардіяне повякшане число и хадіме наших поштованих предплатнікох, да нам пребача.

Предплатником у Керестуре.

Предплату за «Руски Новини» од твара будзе прынц цац уч. Осіп Фа (бира на Буджаку). Іх ціому пай ще наша предплатнікі в Керестуре образаю щицких стварох, котрі ще «Руских Ношін» тичу.

Редактор.

Б у р з а

Нов Сл. 7. VI. 1934.

Жито кове	115—125 дн.
Кукуріца бачка и срімекі	80—85 дн.
Ярец бачка и срімекі	70—80 дн.
Овес	90—100 дн.
Мука 00 нова	205—210 дн.
Мука число 2	185—205 дн.
Мука число 8	135—145 дн.
Кремілі	55—60 дн.
Пасуля	135—140 дн.
Отруби	90—100 дн.

Вредносці чудзіх пенсікох.

Долар	42—45 — дн.
Немецка марка	17 — дн.
Австр. шилінг	13—14 — дн.
Тал. лира	3—80 дн.
Франц. франк	3 — дн.
Чехосл. корона	1—80 дн.
Швайцарски франк	14 — дн.

Посылайце предплату!